

Τα αμπελάκια του Σημίτη και

Ο «πρώην» απόλαυσε φέτος την καταπληκτική αγροικία του στο Κορακοχώρι και ασχολήθηκε με τις καλλιέργειές του, την ώρα που η φιλολογία (και η φημολογία) για επικείμενη επανεμφάνισή του στην πρώτη γραμμή σαν... άλλος Ελευθέριος Βενιζέλος οργιάζει

ΤΗΣ
ΝΕΦΕΛΗΣ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

Φέτος ήταν μια σημαντική χρονιά για τον κ. Κώστα Σημίτη. Επειδή από χρόνια αναζητούσε για το ποια μπορεί να είναι η πιο κατάλληλη (από πλευράς ωφελιμότητας για τον ίδιο) καλλιέργεια στα περίπου 200 στρέμματα της πατρικής του περιουσίας στο Κορακοχώρι Ηλείας, κατέληξε. Φύτεψε στα 70 από αυτά αμπέλια. Στη μεγαλύτερη έκταση έβαλε ποικιλίες σταφυλιών για κρασί («Καμπερνέ» και «Αγιωργίτικο») και μερικά τα αξιοποίησε για επιτραπέζια σταφίδα. Το στοιχείο που τον έκανε να στραφεί στα αμπέλια ήταν το καρπούζι. Εδώ και χρόνια -όσο ήταν πρωθυπουργός δηλαδή- είχε παραχωρήσει την εύφορη έκταση στο Κορακοχώρι σε έναν «μπιστικό» και δεν πήγαινε εκεί παρά σπάνια.

Ο «μπιστικός» είχε βρει την πιο εύκολη για την περιφέρεια καλλιέργεια - το καρπούζι. Βασικά το καρπούζι το φυτεύεις, και μετά... νερό και λίπασμα να 'χεις να το τροφοδοτείς. Αυτό έκανε και ο «μπιστικός» του Σημίτη. Απ'όταν όμως έφυγε από πρωθυπουργός ο άνθρωπος και έφτιαξε και το σπίτι στο Κορακοχώρι (μια καταπληκτική αγροικία στη μέση της έκτασης, «καμένη» κάτω από τεράστια δέντρα) του ήταν δύσκολο να καλλιεργεί καρπούζια και, το χειρότερο, να 'χει και γύφτους με «Ντάτσουν» στην αυλή του, να ζυγίζουν και να παίρνουν την παραγωγή. Και, ακόμη χειρότερα, να παζαρεύουν κιόλας! Ετσι αποφάσισε να αλλάξει καλλιέργεια. Το αμπελάκι από του χρόνου θα αρχίζει να δίνει παραγωγή και όσο να 'ναι θέλει τη φροντίδα του...

Το τηλεφώνημα

Αυτήν τη... φροντίδα του αμπελιού, θα μπορούσε να επικαλεστεί ο κ. Σημίτης στον κ. Γιώργο Παπανδρέου, για να δικαιολογηθεί που δεν πήγε στη γιορτή για την 3η του Σεπτεμβρίου, αλλά δεν την επικαλέστηκε. Του είπε απλώς ότι «έχει μια υποχρέωση» και δεν θα μπορέσει. Ο Γιώργος τον κατάλαβε. Του ζήτησε να «τα πουν κάποια στιγμή», κι ο κ. Σημίτης -από το τηλέφωνο όλα αυτά- συμφώνησε. «Όταν επιστρέψω στην Αθήνα, τηλεφωνήμαστε». Μέχρι την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές -προχθές- το τηλεφώνημα δεν έγινε. Κι απ'ότι δείχνουν τα πράγματα, μάλλον δεν θα γίνει. Μια πιθανότητα που υπήρχε «να τα πουν» στη Νέα Υόρκη, στο περιθώριο του διεθνούς φόρουμ για τη δημοκρατία και την ανάπτυξη που οργανώνει ο πρώην πρόεδρος Μπιλ Κλίντον 15 με 17 Σεπτεμβρίου (όπου έχουν κληθεί και οι δυο), φαίνεται να μην υλοποιείται.

Ο μεν Σημίτης θα πάει -φεύγει αύριο- ο δε Γιώργος δέχεται ισχυρές πιέσεις να μην πραγματοποιήσει το ταξίδι. Του λένε, «ωραία είναι να πας Νέα Υόρκη, που θα είναι μαζεμένοι κόσμος και κοσμάκης από ηγέτες, αλλά εδώ έχουμε ΔΕΘ και δεν μπορεί να πας Θεσσαλονίκη κατευθείαν από Νέα Υόρκη, με το τζετ λάνγκ να σε έχει κάνει κουδούνι». Ο Γιώργος δεν έχει πει τίποτε ακόμη, το κρατάει σε εκκρεμότητα. Για αύριο έχει ορίσει και συνεδριάσεις (Συντονι-

στικά και άλλα, εν όψει ΔΕΘ) και θα δει. Γιατί του έχουν λείψει πολύ τα ταξίδια στο εξωτερικό. Αλλά καταλαβαίνει κι αυτός ότι δύσκολα θα μπει στο αεροπλάνο για ΗΠΑ. Κι όμως θα ήταν μια ευκαιρία να πραγματοποιηθεί το σκηνικό του Ιουνίου του 2003. Τέλη Ιουνίου ήταν τότε, που πραγματοποίησε με τον τότε πρωθυπουργό ταξίδι αστραπή στην Ουάσιγκτον, στο πλαίσιο της προεδρίας της Ευρωπαϊκής Ενωσης. Ο κ. Σημίτης πήγε από Αθήνα, ο Γιώργος ήταν κάπου στην Ευρώπη.

Σε διαφορετικά ξενοδοχεία έμειναν, και μετά τη συνάντηση με τον κ. Τζορτζ Μπους, έδωσαν ραντεβού στο ξενοδοχείο του Σημί-

«Οι ψυχρές μέρες της προεκλογικής εκστρατείας και η πρώτη σύγκρουση για το θέμα Πάχτα

τη. Μόνοι. Χωρίς αστυνομική συνοδεία, χωρίς συμβούλους. Εκεί, ο Σημίτης του ανακοίνωσε την απόφαση να του παραδώσει τα κλειδιά του ΠΑΣΟΚ «με το κλείσιμο» μιας οκταετίας στην κυβέρνηση - πράγμα που θα συνέβαινε τον Ιανουάριο του 2004.

Του ανέλυσε όλο το σχέδιό του για «το πέραςμα του Κινήματος σε μια νέα εποχή». Μέσα στις αλλαγές θα ήταν και η απομάκρυνση του κ. Κώστα Λαλιώτη από τη θέση του γραμματέα: «Εσύ θα γίνεις πρόεδρος, ο Χρυσόχοϊδης γραμματέας. Έχεις αντίρρηση;» τον ρώτησε.

«Καμία, με τον Μιχάλη τα πάμε μια χαρά, τον εκτιμώ», ήταν η απάντηση του Γιώργου, αλλά η συνέχεια αποδείχθηκε καταστροφική για τη σχέση τους, παρά τις συχνές επισκέψεις του Χρυσόχοϊδη στο υπουργείο Εξωτερικών. Από κάποια στιγμή και πέρα, και περισσό-

τερο στη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου, ο Γιώργος πείστηκε ότι ο Χρυσόχοϊδης «δούλευε για λογαριασμό του» και λίγο πριν από τη συγκέντρωση της Θεσσαλονίκης, όταν

όλα έδειχναν ότι το πράγμα δεν πάει καλά κι ο Χρυσόχοϊδης αντί να είναι στη Μακεδονία ήταν στο γραφείο του στη Χαριλάου Τρικούπη, αποφάσισε «να τον τελειώσει». Και το έκανε με τρόπο εξουθενωτικό για τον άλλοτε γραμματέα του ΠΑΣΟΚ...

Η συνάντηση στην Ουάσιγκτον θεωρήθηκε από πολλούς ως η αιτία για όλα τα μεταγενέστερα, μεγάλα προβλήματα του Γιώργου. Όλο και περισσότεροι σήμερα υποστηρίζουν ότι αν σε εκείνη τη συνάντηση ο Γιώργος απαιτούσε από τον Σημίτη η αλλαγή να γίνει άμεσα, μέσα στον Ιούλιο, και μαζί με την ηγεσία του κόμματος του παρέδιδε και την πρωθυπουργία, σήμερα θα είχε λυμένα πολλά από τα προβλήματα που αντιμετωπίζει. Κυρίως γιατί θα είχε λυμένα χέρια:

- Για να διοικήσει την κυβέρνηση και να περιορίσει πολλά από τα παλιά κάρια που, βλέποντας ότι το ΠΑΣΟΚ χάνει, είχαν επιδοθεί σε «αγριότητες».
- Για να αποδείξει ως πρωθυπουργός ότι μπορεί να «τρέξει» το κράτος και να το εισπράξουν οι πολίτες, που αναρρωτιόνταν προεκλογικά και αναρρωτιούνται πολύ περισσότερο μετεκλογικά κι όσο περνάει ο χρόνος πολύ περισσότερο.
- Για να καταρτίσει ως αρχηγός του κόμματος εκείνος τους συνδυασμούς κι όχι ο Χρυσόχοϊδης και το περιβάλλον Σημίτη (Κοομίδης και Σία), και να μπορέσει να δώσει προς τα έξω την εικόνα του «καινούριου» που οραματιζόταν.
- Για να επιδείξει πυγμή και να αποφύγει περιπτώσεις τύπου Πάχτα, που τον έφεραν πολύ πίσω, δημιουργώντας του τεράστιο εσωκομματικό πρόβλημα στην κορύφωση της προεκλογικής περιόδου.
- Κυρίως για να καταφέρει να ελέγξει το μαγαζί που έμοιαζε -και μοιάζει- με «ένα τρελό, τρελό θηριοτροφείο».

Για λόγους που έχουν να κάνουν με την αδυναμία του Γιώργου να απαιτήσει και την πρωθυπουργία από τον κ. Σημίτη και με τη φοβία του ότι ο άλλος μπορούσε να σταματήσει τη διαδικασία της διαδοχής (δεν είχε μετρήσει καθόλου το πόσο ενδιέφερε τον πρώην η υστεροφημία του και ειδικά το πόσο ισχυρή ήταν η θέλησή του να μην πάει σε εκλογές για να μην πτηθεί από τον Καραμανλή), δέχθηκε μόνο την αρχηγία. Ίσως γιατί ποτέ δεν πίστεψε μια φράση που ο Σημίτης είχε πει σε έναν ευρύ κύκλο συνεργατών του στο Μαξίμου, σε ανύποπτο χρόνο, αλλά πάντως κοντά στην ημερομηνία της συμφωνίας, ότι δηλαδή «εγώ δεν θα χάσω απ' αυτό» (τον Καραμανλή). Ή πάλι γιατί είχε μάθει τη φράση, αλλά δεν την είχε ερμηνεύσει σωστά: Μπορεί να πίστεψε δηλαδή ότι ο Σημίτης εξέφραζε τη βεβαιότητα ότι δεν θα έχανε το ΠΑΣΟΚ από τη Ν.Δ.

Σε κάθε περίπτωση, η ουσία είναι ότι η αλλαγή έγινε μεσοβέζικη και είχε το χαρακτήρα όχι της απονομής αλλά του... φορτώματος - πάρε την προεδρία και τρέξε να χάσεις. Συνεργάτες του Γιώργου εκείνης της

ΤΗΣ
ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΠΑΕΙ
ΣΑΝ ΤΟ ΣΚΥΛΙ
ΣΤ' ΑΜΠΕΛΙ;